

A VIGYÉL-HAZA JÁTÉK

Hazaviszel majd egyszer,
mintha valaki mások lennénk,
egy régi ruhatárban
hagyjuk porosodni
a mai elménk,
és eltűnik az emlékezet
legkisebb közös halmaza –
ebben az elfelejtett testben
mintha egy másik férfit
vinnél akkor majd haza.

És úgy húznád össze a függönyt
és úgy vizslatnál, amikor
magunkra maradnánk ketten,
mintha most látnál meztelen
először életedben.

Belakni tanuljuk, újra,
szigetünk lesz ez, tengerünk,
hangoskodunk, elhalkulunk,
recsegő bakelitről hangzó
tangók és balladák leszünk.

Ha tényleg hazavinnél egyszer,
ugyanoda, de máshová,
mint aki választhatott
és még ha tehetné is,
nem bánna meg már semmit,
mert valóban ezt akarta,
nem tekint előre, vissza –

HOLTIDŐ

A halogatás az egyetlen pont, ami biztos,
azt hiszem, hogy megnyugodtam ebben,
és megtanultam azt is, hogyan érhetnék
egyik holtidőtől el a másikig,
vagy hogyan halasszam a holtidőket,
amíg nem lehet már tovább halogatni,
és váratlanul feltűnik a résben
egy történés, amelynek látszat szerint
értelme van, kósza napfogyatkozás,
régóta elnapolt világvége,
vagy bármi más, mi enyhén megzavarná
a déli húslevesek szent nyugalját,
és emlékeztet: három életemből
az egyiket elhasználtam máris,
a másodikat elajándékoztam,
a harmadik letétben, tartaléknak,
halogatástól a meghalogatásig,
pátosztól a melankóliáig
jól kivethető az út, amelyen
illett volna megfordulni végül,
pályát módosítani, kilépni
a folyton elhúzódó holtidőből,
hol létezem, vagy mégsem, bentről
nem teljesen világos a képlet.
Szembejön egy nő: én számolom, mondja,
nem az Isten, kihagyó szívverésed.

TÁVOLI JÁRATOK KÖZELEDNEK

Sosem ugyanarra a buszra várunk,
egyszerre lendül lépcsőre a lábunk,

mégis, más városok járatain lopva
ugyanaz a fény csorog az ablakokra;

semerre sem nézel, amikor leszállnál,
úgysem láthatsz távolabb a láthatárnál,

másik város, földrész, csillagkép – és bárhol
vagyunk, a testünk hazatalál magától,

a fáradt súly, keresztbe már az ágyon,
megálmodná, hogy mégis merre várjon,

milyen állomásokon az esti fényben,
ahogy fordulunk, már elvesztünk egészen

a magunk számára, úgyse vittük sokra,
máshol érkezünk a pályaudvarokra,

s mikor elkezdjük a napot, úgy zuhan ránk
az érzés, mintha az egészet hazudnánk;

hogy a test, a busz, a tér, amelyben álltam,
semmi sem valóságos ebben a tájban,

csak a távolság, mely elvezet magunkhoz:
minél messzebb vinne, annál közelebb hoz

a párhuzamos járatokon hazáig;
ahol nem vagyunk, ott talál meg a másik,

szobákban, ahol senki nem keres rég,
mert otthonossá vált az idegenség –

látom, amint egy asztal fölé görnyed,
visszanéz rám, majd becsukja a könyvet.